

РЕШЕНИЕ

№ 3418

гр. София, 02.11.2010 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 29 състав, в публично заседание на 17.09.2010 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Красимира Милачкова

при участието на секретаря Гергана Мартинова, като разгледа дело номер **748** по описа за **2010** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.215 от Закона за устройство на територията (ЗУТ) във вр. с чл.145-178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на Н. К. М. против заповед № ДК-04-118/29.12.2008г. на началник сектор „Строителен контрол“ на С. регионална дирекция за национален строителен контрол (СРДНСК). Ответникът – началник на Р. Ю. Р., компетентен да издава актове от вида на оспорения след промените в Устройствения правилник на Д., направени с Постановление на Министерския съвет № 5/20.01.2010г., в сила от 26.01.2010г., и заинтересованите страни -(ЗС) С. О. (СО) и Д. Ч. О. У. на О. С., не изразяват становище относно допустимостта и основателността на жалбата.

След като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, съдът в настоящия състав намира следното от фактическа и правна страна.

Жалбата е допустима като подадена в срок от лице, което има правен интерес от оспорването. Разгледана по същество, тя е неоснователна.

Процесната заповед е постановена на основание чл.216 ЗУТ и с нея е отменено разрешение за строеж (РС) № 438/21.08.2008г., издадено от Г. А. на Р. „В.“ на СО, заедно с одобрените инвестиционни проекти. Според изложените в заповедта фактически обстоятелства, производството е образувано по писмо на С. Г. П. (С.) с изх. № 9997/08/04.12.2008г., приложено в преписката. Видно от същото, представено при първоначалното разглеждане на делото – заедно с

преписката и с последваща молба от 18.06.2009г., в заглавната му част е направена бележка „Второ напомнително!“. След указания, дадени с определение от 13.04.2010г. на ответника и на С., по делото се представя същото писмо със същата бележка, в две копия – адресирани съответно до директора на Д. и до директора на Р. – С. град. Друго писмо не е представено и с оглед издаденото на 12.05.2009г. съдебно удостоверение. Поради това, както и като взе предвид самото съдържание и смисъл на текста в писмото, настоящият състав приема, че бележката „Второ напомнително!“ се съдържа в него погрешка и в действителност не съществува и не е било отправяно първо писмо с аналогично съдържание. Както е посочено и в самата оспорена заповед, производството е образувано по писмо с номер и дата, както са посочени в писмото с бележка „Второ напомнително!“; административният орган не е посочил и не е обсъждал в мотивите си предходно писмо, с което да е сезиран.

Издателят на оспорения акт е приел, че горепосоченото писмо на С. по същество представлява протест и го е разгледал предвид разпореждания на Н. на Д., дадени в две цитирани в заповедта, но неприложени в преписката писма. Установява се от представените по делото писмени доказателства за съобщаване, че РС е било съобщено само на неговия титуляр – жалбоподателят (на 05.01.2009г.), и на СРДНСК – на 25.08.2008г. Видно от приложеното в преписката писмо на О. У., РС е било издадено за имот, за който е имало съставен акт за държавна собственост. Следователно, Д. към момента на издаване на РС се е легитимирила като собственик на имота и е следвало да бъде уведомена Ч. О. У. още при постъпване на искането за издаване на РС, а ако такова е било издадено, е било необходимо да бъде съобщено на О. У. на О. С., предвид чл.18 от Закона за държавната собственост (ЗДС). След като РС не му е било съобщавано, срокът за обжалване за него не е започнал да тече, а следователно, не е започнал да тече и срок за подаване на протест от прокурора, тъй като този срок е обусловен от срока за заинтересуваните лица, съгласно чл.215, ал.3 и ал.4 ЗУТ.

С писмото на О. У. от 07.10.2008г., обсъдено в мотивите на процесната заповед, СРДНСК е била сезирана (наред с други органи) с искане да предприеме действия по компетентност в случая за защита на държавния интерес. Това писмо има характера на жалба от собственик на имота, за който са издадени РС. Тъй като тази страна в производството не е била уведомявана за издадените РС, жалбата е в срок. Няма данни ответникът да се е произнесъл по нея с изричен акт; следователно, протестът от 04.12.2008г. като подаден в хода на образуваното производство следва да се счита в срок, а процесната заповед – постановена по посочените жалба и протест.

Видно от представената по делото заповед № РД-09-09-47/29.05.2008г. на Г. А. на С., същият е възложил на основание §1, ал.4 от Допълнителните разпоредби (ДР) на ЗУТ изпълнението на негови функции от длъжностни лица от общинската администрация. Съгласно р.VI, т.4 от тази заповед, на главните архитекти на райони е възложено да издават РС за строежи от четвърта, пета и шеста категория. В случая категорията на строежа не е посочена в РС, но с

оглед описанието му съдът приема, че се касае за строеж от пета категория. Независимо от това, настоящият състав намира, че възлагането не е валидно, тъй като не е допустимо от закона. Съществува изричната норма на чл.148, ал.2 ЗУТ, съгласно която в градовете с районно деление РС се издават от главните архитекти на райони, по решение на общинския съвет. Нормата е специална и изключва приложението на общото правило на §1, ал.4 от ДР на ЗУТ. След като с разпоредбата на чл.148, ал.2 ЗУТ изрично се посочва, че е необходимо решение на общинския съвет, т. е., решаването на този въпрос е от негова компетентност, то възлагането на функцията да издават РС на главните архитекти на райони не може да бъде валидно извършено от Г. А. на общината, тъй като той не е овластен за целта от закона. Ето защо, в частта си по р.VI, т.4 заповед № РД-09-09-47/29.05.2008г. на Г. А. на С. е постановена извън пределите на компетентност на издателя ѝ и поради това е нищожна. На основание §1, ал.4 от ДР на ЗУТ главният А. на общината може да възложи само функции, за които законът не предвижда друго с изрична норма, както е в случая относно издаването на РС, с оглед същественото им значение за облика на средата в съответното населено място, при това представляващо голям град с районно деление. След изрични за това указания, дадени с определение от 13.04.2010г., по делото не се представя решение на Столичния общински съвет (СОС) по чл.148, ал.2 ЗУТ. Вместо това, представя се горепосочената заповед № РД-09-09-47/29.05.2008г. на Г. А. на С.. Поради това, съдът приема, че такова решение на СОС не съществува. По изложените дотук съображения настоящият състав намира, че РС № 438/21.08.2008г., издадено от Г. А. на Р. „В.“ на СО е нищожно, тъй като е издадено от лице, което не е било надлежно овластено за целта.

Предвид правомощията на Н. на Р., посочени в чл.216, ал.5 ЗУТ, като е отменил РС, явяващо се нищожно, административният орган е постановил законосъобразна заповед. За пълнота на изложението следва да се посочи и, че РС е незаконсъобразно и с оглед неучастието на Д. като собственик в производството, както и самият факт на съществуващи спорове за собственост върху имота, за който е било поискано издаване на РС. Съгласно чл.148, ал.4 ЗУТ, РС се издава на възложителя; последният е собственикът на имота, лицето, на което е учредено право на строеж в чужд имот, и лицето, което има право да строи в чужд имот по силата на специален закон, по определението на чл.161, ал.1 ЗУТ. Поради това, РС може да бъде издадено, когато по несъмнен начин са установени лицата, притежаващи вещни права в имота, която предпоставка в случая не е налице.

Изпълнението на длъжността началник СРДНСК е било възложено на лицето, издало процесната заповед, със заповед № РД-13-716/17.12.2008г. на Н. на Д., представена по делото.

Предвид изложеното и като прецени оспорения акт на основание чл.168, ал.1 АПК съдът в настоящия състав намира, че отказът е постановен от компетентен орган и в установената форма, без съществени нарушения на административнопроизводствените правила, доколкото допуснатите такива не са се отразили на крайния резултат, и е в съответствие с материалноправните разпоредби и целта на закона. С оглед изхода на делото направените от

жалбоподателя разности не следва да бъдат възстановявани.
Предвид изложеното и на основание чл.172, ал.2 АПК, съдът

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Н. К. М., с ЕГН *, против заповед № ДК-04-118/29.12.2008г. на началник сектор „Строителен контрол” на С. регионална дирекция за национален строителен контрол.

Решението подлежи на касационно оспорване в 14-дневен срок от съобщаването му, пред Върховния административен съд.

Съдия: /п/